

BURMESE
CLASSIC
1999

မြေ

ဆိုင်းမဆင့် ဟုံမဆင့် ဟတ်စာ

ပုံနှိပ်ခွတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသူ - ဦးဝင်းသူရလွင် (အိမ်ထောင်အသက်စာပေ)
- ဈေးနှုန်းနှင့်အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးဆော်ခြင်ဝင်း (စာပေစာရန်ပုံနှိပ်တိုက်)
- ဈေးနှုန်းဒီဇိုင်း - YeWintKyaw@Yelay
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ဝေဏထေကြိမ် (၂၀၀၃ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ)
- ဘုတ်ဇာ - ၁၀၀၀

ဒေါ်ပိမာဂ်အသစ်မှဆက်လက်ထွက်ရှိမည့်စာအုပ်များ

- * ကျောင်းစေတနာ - သည်ခေတ်ခန
- * ကမ္ဘာမကြေနိုင်ဘဲမှာလူဝင်စားတဲ့မိန်းမ - သည်ခေတ်ခန
- * ဒဂုန်ရိလွင်ပြင်မှာစီးချင်းထိုးတဲ့လူ - ညေး
- * လမင်းလန်တန်း ကြယ်တွေခင်းခဲ့တယ် - ညေး
- * ဘာလဲဆိုတာမေးမြန်းခြင်းသည်းစံပါ - စစ်

Eainmakathit presents

မြေ

ဆိုင်းမဆင့်၊ ပုံမဆင့်၊ ဖိတ်စာ

BURMESE
CLASSIC

Eainmakathit

38, 3rd Fl., 153rd Lane,

Tamwe Tsp., Ygn.

Ph · 551403, 09 730 53 703

၈၅

BURMESE
CLASSIC

ဆိုင်းမဆင်ယုမဆင် ဝိတ်ဇာ

အခန်း(၁)

တစ်ခါတုန်းက ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဟာ သူမကို ဆွဲမင်းမြင်တွေ့သွားမှာစိုးလို့ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ ထောင့်ကွယ်မျိုးစုံကနေ ပုန်းနေခဲ့ဖူးတယ်။

အလွမ်းနဲ့ ဆွေတ္တခဏ ရပ်နားထားရတဲ့ သူမကိုယ်တိုင် ပါဝင် သရုပ်ဆောင်ခွင့်ရထားတဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို အသစ်ကနေ ပြန် စဖို့အတွက် သူမ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။

ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ မိဘမျိုးရိုးက ဆင်းသက်လာတဲ့ တစ်ဦး တည်းသောသမီး၊ မတောင့်မတ မကြောင့်မကြနေရတဲ့ဘဝ၊ ဘွဲ့ တစ်ခုရထားပြီး နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ထက် မကျော်သေးတဲ့ အသက် အရွယ်၊ အပြစ်အနာအဆာနည်းပါးလှတဲ့ ရုပ်ရည်အလှတရားနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအဆ၊ ဒါတွေပိုင်ဆိုင်ထားသူမို့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဆွဲဆုံးရမှာမျိုး ကြောက်တာလား... ဒီထက်ပိုတဲ့ အကြောင်းပြ

ချက်တစ်ခု ရှိနေလို့ပါ။

ဒီလိုပါ...။

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အနည်းငယ်က သူမ ချစ်သူတစ်ယောက် ထားခဲ့ ဖူးသည်။ လူရည်သန့် ပညာတတ်တစ်ယောက်မို့ လေးလေးစား စား ချစ်သွားမိတယ်ဆိုပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားနဲ့ မဆန့်လှတဲ့ မာနက အဲဒီကောင်လေးမှာ ရှိနေပြီဖြစ်ပြီး၊ မိန်းမတွေ ကျူးလွန်နေ ကျ အပြစ်အနာအဆာအသေးအမွှားတချို့တလေကို တစ်ကြိမ်စ၊ နှစ်ကြိမ်စ သူမ ကျူးလွန်အပြီးမှာတော့ ချစ်သူက သူမကို ငြီးငွေ့ သွားသည် ထင်ပါ၏။

တိုးတိတ်အေးစက်စွာ ပစ်ထားခဲ့သည်။

'တစ်နေ့တော့ ငါ သူ့ကို မေ့သွားမှာပါ'

အဲဒီလို သူမကိုယ်သူမ အားပေးနှစ်သိမ့်ရင်း ချစ်သူကို မေ့ပျောက်ဖို့ သတိတွေ ရလာလိုက်တာ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ်ပါပဲ။

အတိတ်ဟာ ဟိုးဝေးဝေးမှာ မှုန်ဝါးဝါး ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်ဆိုရင် တောင် ချစ်သူရဲ့ အငွေ့အသက်တွေ၊ စကားသံတွေဟာ သူမနှလုံး သားထဲမှာ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ထင်ကျန်နေဆဲပါ။

နောက်တော့ သူမ အခုလို စဉ်းစားလာမိတယ်။

'ငါတောင် သူ့ကို နှစ်တွေ ဘယ်လောက်ကြာကြာ မေ့မရ နိုင်သေးရင် သူ့ရော ငါ့ကို သတိရမနေနိုင်ဘူးလား၊ လွမ်းမနေ နိုင်ဘူးလား'

သိပ်မှန်တာပေါ့၊ ချစ်သူ တစ်နေ့ သူမဆီ ပြန်ရောက်လာမှာ ပါ။

ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို တစ်နှစ်ခန့်ကြာသောအခါလား...၊ ဆယ်နှစ်ခန့် ကြာသောအခါလား...။ မရေရာတဲ့ အချိန်အကန့် အသတ်တစ်ခုခုကို လွမ်းလွမ်းမောမော ဖြတ်သန်းနိုင်ခဲ့ရင် ချစ်သူ ဟာ သူမဆီ အမှန်တကယ် ပြန်ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ သူမ အနိုင်အမာ ယုံကြည်သွားခဲ့တယ်။

ဒါကြောင့် ချစ်သူနဲ့ ပြန်လည် ဆုံစည်းခွင့်မရသေးခင် သူမကို သေမင်း အလျင်စလို တွေ့မြင်သွားမှာမျိုး မလိုလားတဲ့အတွက် ကမ္ဘာကြီးရဲ့ ထောင်ကွယ်မျိုးစုံကနေ သေမင်းကို သူမ ပုန်းနေခဲ့ တယ်။

အခန်း(၂)

ချစ်သူအကြောင်း နောက်ဆုံးကြားခဲ့ရတဲ့သတင်းကတော့ ကမ္ဘာ တစ်ဖက်ခြမ်းနိုင်ငံတစ်ခုကို ထွက်သွားပြီဆိုတဲ့ သတင်းပါပဲ။ အလွမ်းနုနုနဲ့ စခဲ့ရတဲ့ စောင့်ဆိုင်းခြင်းဟာလည်း အခုတော့ ရင့် ကျက်မှုသဘောကို ဆောင်ခဲ့ပါပြီ။

အိပ်ယာက နိုးတာနဲ့ သူမဖုန်းမှာ Miss called တစ်ခုတလေ များ ဝင်နေမလား၊ အီးမေးလ်တစ်စောင်တလေများ ရောက်နေမလား ဆိုတာကို မပျက်မကွက်စစ်ရင်း တံခါးတစ်ချပ်ဖွင့် အနေအထားနဲ့ ချစ်သူကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် လွမ်းမောတတ်နေပါပြီ။

အဲ... ဒါပေမဲ့ အခုတလော သူမ သိပ်ဘဝင်မကျတဲ့ သတင်း ကတော့ သတင်းစာတွေ၊ ဂျာနယ်တွေထဲမှာ ခပ်စိပ်စိပ်ကလေး မော်ပြရေးသားကြတဲ့ မော်တော်ကားဘရိတ်ပေါက်ပြီး လူသေဆုံးမှု

သတင်းတွေပါပဲ။

ကိုယ့်မော်တော်ကား ဘရိတ်ပေါက်မပေါက်ကို ဘယ်လိုကြိုပြီး သိနိုင်မလဲ။ ဒါကို လူတိုင်း အရေးလုပ် စဉ်းစားမိကြမယ် မထင်ပေမဲ့ သူမကတော့ အလေးအနက်ထားပြီး စဉ်းစားလာခဲ့တယ်။

သူမ နေထိုင်တဲ့ မြို့ကလေးက တောင်ဆင်း၊ တောင်တက် အကွေ့အပတ်လျှိုမြောင်တွေ ထူထပ်လှပါဘိနဲ့။ တော်ကြာ တစ်ချက်ကလေး ပေါ့ဆလိုက်တာနဲ့ သေမင်းနဲ့ တည့်တည့် တိုးကုန်ရင် မခက်ပေဘူးလား။ ဒါနဲ့ ဝပ်ရှော့ဆရာတစ်ယောက်ကို သူမခေါ်လိုက်သည်။ ဝပ်ရှော့ဆရာက သူမကားကို တစ်ချက် လှည့်ဝတ်ကြည့်လိုက် ပြီး...

‘ဒီတာက လုံးဝ အသစ်ကြီးပဲ၊ နောက်ထပ် ဆယ်နှစ်အထိ ဒီတောင် ဘရိတ်ပေါက်နိုင်ဘူး၊ စိတ်ချ’

‘မဟုတ်ဘူးလေ... ရှင်က ဘာကို ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်တာလဲ၊ ရှင်ကြည့်တတ်သလို ကျွန်မလည်း ကြည့်တတ်ချင်တယ်လေ၊ အဲဒါကို သင်ပေးပါ’

ဝပ်ရှော့ဆရာက ငုတ်တုတ်ကလေးထိုင်လိုက်တော့ သူမလည်း ငုတ်တုတ်ကလေး ထိုင်လိုက်ရင်း ကားဘီးရဲ့ အတွင်းဘက်နေရာ များကို ဝပ်ရှော့ဆရာကြည့်သလို လိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

‘တွေ့လား... အဲဒီနေရာတွေမှာ ဆီတွေယိုလာပြီဆိုရင် အန္တရာယ်ရှိလာပြီ၊ အဲဒီတော့ ဘီးအောက်ဘက်နေရာတွေမှာ ဆီယိုပြီဟော ဆိုတာနဲ့ ဝပ်ရှော့သာ တစ်ခါတည်း ပို့ပေတော့။

အန္တရာယ်ရှိတာကို ဆီယိုတဲ့အထိ စောင့်ပြီးမှ သိတာမျိုး

ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး၊ ဒီထက်ပိုပြီး စောသိလို့ ရနိုင်တဲ့ အခြေအနေ တွေ မရှိနိုင်ဘူးလား’

ကနဦးမှာတော့ ဝပ်ရှော့ဆရာနဲ့ သူမ အဲဒီလို စကားတွေက အဆီအငေါ့မတည့်။ နောက်တော့မှ...

‘မိန်းကလေးတစ်ယောက် လုပ်နိုင်ပါ့မလား...၊ ကားဘီးတွေ ကို ချွတ်ကြည့်မှ တွေ့မှာဗျ’

‘လုပ်နိုင်ပါတယ်၊ လမ်းမှာ မတော်တဆ ဘီးပေါက်သွားပြီ ဆိုရင်တောင် ကိုယ့်ဘာသာ လဲတတ်သွားတာပေါ့’

‘ကောင်းပြီလေ... ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားကို ကားဘီးဖြုတ်နည်း၊ တပ်နည်း သင်ပေးမယ်’

ကားဘီးတွေကို အကြိမ်ကြိမ် ဖြုတ်လိုက်၊ တပ်လိုက် သူမ လုပ်ကြည့်ခဲ့ပါသည်။

တစ်ညနေခင်းမှာတော့ ဘယ်သူမှ ထင်မှတ်မထားတဲ့ သတင်းဆိုးတစ်ခုက တောင်ဆင်းတောင်တက်တွေများတဲ့ မြို့ကလေးကို ကြေကွဲစွာ ရိုက်ခတ်သွားခဲ့သည်။

အဲဒါကတော့ ကောင်မလေးဟာ လူရောကားပါ ချောက်ထဲ ဖြုတ်ကျပြီး သေဆုံးသွားသည်ဆိုခြင်းပင်...။
ဖြစ်ပုံက ဒီလိုပါ...။

အခန်း(၃)

ရယ်မောစရာပါပဲ။

မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပဲ ကောင်မလေးဟာ ကားဘီးအဖြုတ်အတပ်တွေကို ဝါစစ်ယောက်တည်း ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်စွာ လုပ်တတ်ကိုင်တတ် လာခဲ့ပါသည်။

သူမ သိချင်တဲ့ ဘရိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာတွေက ကားဘီးဖြုတ်အပြီး၊ ဝက်အူလေးလုံးတပ်ထားတဲ့ သံပြာချပ်အပိုင်းကြီးကို ချွတ်ကြည့်မှ တွေ့ရတဲ့ အရာတွေလေ...။

အဲဒီအထဲမှာ အမည်းရောင် ရာဘာအိတ်ဖောင်းဖောင်းလေးနဲ့ အနည်းငယ် ကွေးနေတဲ့ ဘရိတ်ပြားထူထူတွေရဲ့ အနေအထားကို သူမ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးတတ်လာခဲ့သည်။

‘မလိုအပ်ဘဲ ခဏ၊ ခဏ ဖြုတ်လိုက်၊ တပ်လိုက်တွေ မလုပ်သင့်ဘူး၊ ကျွန်တော် ခဏခဏ သတိပေးတယ်နော်’

ဝပ်ရှောဆရာ အကြိမ်ကြိမ် သတိပေးပါရက် မလိုအပ်ဘဲ

တပ်လိုက် လုပ်လွန်းတဲ့ ကားဘီးတွေကတဆင့် ဝင်လာခဲ့တယ်ဆို တာ သူမကိုယ်တိုင် မသိခဲ့တဲ့ အချက်ပါပဲ။

ဟုတ်ပါတယ်။

အဲဒီ ညနေခင်းက သူမဟာ ထုံးစံအတိုင်း ကားဘီးတွေကို အဖြုတ်၊ အတပ်လုပ်အပြီးမှာတော့ ဝက်အူရစ်တွေကို အတွင်း၊ အပြင် မှားယွင်းစွာ တပ်ခဲ့မိပါသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အားနဲ့ ကျပ်ထားတဲ့ (မှားယွင်းစွာ တပ်ထားတဲ့) ဝက်အူရစ်တွေဟာ သူမ ကားဘီးတစ်ချက်လိုမှ လိုက်တိုင်း တစ်စတစ်စ ချောင်ထွက်လာခဲ့ပြီး... နောက်ဆုံးမှာတော့ ဟောလိဝုဒဇာတ်ကားဆန်ဆန်ပင် နောက်ဘီးတစ်လုံး ကျွတ်ထွက် သွားကာ သူမ ကားကလေးမှာလည်း အရှိန်လွန်ပြီး တောင်အကွေ့ တစ်ခု အရောက်မှာပင် ချောက်ထဲ ထိုးကျသွားခဲ့သည်။

ကဲ... အခုတော့ သေမင်းဟာ သူ့ကို ပုန်းကွယ်နေတဲ့ ကောင် ဇလေးကို တစ်ချက်ကလေး ပေါ့ဆပြီး မှားယွင်းစွာ တပ်ဆင်ခဲ့တဲ့ ဝက်အူရစ်တွေကတဆင့် ဆိုင်းမဆင့် ပုံမဆင့် ဖိတ်စာတစ်စောင် အရောက်ပို့နိုင်ခဲ့ပါပြီ။

ဒီကိစ္စဟာ ဘယ်လောက် ကြံကွဲစရာကောင်းကြောင်း သင် နှုတ်ဆက်ပြန်နိုင်ပါသည်။

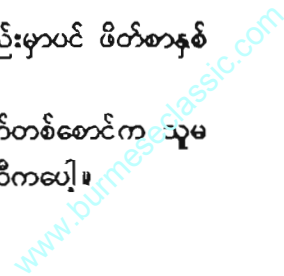
တကယ်တော့ သူမဟာ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဖိတ်စာနှစ် စောင်ကို လက်ခံရရှိလိုက်သူပါ။

တစ်စောင်က သေမင်းဆီက။ နောက်တစ်စောင်က သူမ သိပ်ကို မျှော်လင့်တောင့်တခဲ့ရတဲ့ ချစ်သူဆီကပေါ့။

အခန်း(၄)

သူမဟာ ကားမောင်းတဲ့အခါ ခါးပတ်ကို စနစ်တကျ ဝတ်ဆောင်တတ်သူ၊ နမော်နမဲ့ လမ်းဖြတ်ကူးရမယ့်အစား လူကူး ချဉ်းကျားကနေ လမ်းကူးတတ်တဲ့သူ၊ ခရီးဝေးထွက်တဲ့အခါ လေယာဉ်စီးမယ့်အစား လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ အဆင့်မြင့် လေအိတ် ကားကြီးတွေနဲ့ ခရီးသွားတဲ့သူ (လေယာဉ်တွေ ပျက်တဲ့အခါ မိုး ပေါ်မှာ ရပ်ထားလို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ကားပျက်ရင်တော့ လမ်း ဆေး ထိုးရပ်ထားလို့ ရတယ်ဆိုတာ သူမ မကြာခဏ ပြောလေ့ ရှိတဲ့ စကားပါ) ရောဂါဘယ ကင်းရှင်းအောင် ကျန်းမာရေး လိုက်စားပြီး ညီညွတ်မျှတတဲ့ အစားအသောက်ကို စားသုံးလေ့ရှိ သူ၊ လျှပ်စစ် ပစ္စည်းတွေကို သတိစီရိယကြီးစွာ ကိုင်တွယ်တတ် တဲ့သူ၊ ယုတ်စွအဆုံး... ကိုယ်စီးတဲ့ကားကိုတောင် ဘရိတ်ကောင်း မကောင်း မကြာခဏဆိုသလို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးတတ်တဲ့သူ။

ဒါပေမဲ့ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတာက သူမ ကြောက်ရွံ့တဲ့ သေမင်းရဲ့ ဆိုင်းမဆင့်ပုံမဆင့်ဖိတ်စာဟာ သူမ ဖြုတ်လိုက်။

သေမင်းရဲ့ ဆိုင်းမဆင်မဲ့မဆင့် ဖိတ်စာကြောင့် ချောက်ထဲကို သူမ' ကားကလေးထိုးကျပြီး ဘဝဇာတ်သိမ်းသွားတဲ့ အချိန်အတိ အကျမှာပဲ သူမ ချစ်ရတဲ့ ချစ်သူကလည်း ချစ်သူအဖြစ် ပြန်လည် ဖိတ်ခေါ်ထားတဲ့ စာတစ်စောင်ကို ကမ္ဘာကြီးရဲ့ တစ်နေရာကနေ ကွန်ပျူတာကတဆင့် Enter တစ်ချက်ခေါက်ပြီး ပေးပို့ခဲ့ပါတယ်။

စာကတော့ တဖွဲ့တဖွဲ့ ရေးထားတဲ့ စာအရှည်ကြီးပါပဲ။ နှစ်အတော်ကြာ ရက်ရက်စက်စက် ပစ်ထားခဲ့ပြီးမှ သူမရဲ့ နှလုံးသားကို ပြန်လည် ပုတ်နိုးရတာမို့ တဖွဲ့တဖွဲ့နဲ့ကို ရေးထား တဲ့ စာတစ်စောင်ပါ။

သူမကို လွမ်းကြောင်း၊ သိပ်တွေ့ချင်ကြောင်း၊ မရင့်ကျက်တဲ့ အရွယ်တန်းက လုပ်မိလုပ်ရာ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကို ဓမ္မမယူစေချင် ကြောင်း၊ ယနေ့အထိ ချစ်နေသေးကြောင်း၊ သူ့ကိုလည်း သူမ ချစ်နေလိမ့်ဦးမည်ဟု ယုံကြည်ကြောင်း၊ စသဖြင့် ရေးထားတဲ့စာ ပါ။

ကောင်မလေးဟာ အဲဒီစာကို ဖတ်မသွားခဲ့ရပါဘူး။ အဲဒီလိုပဲ ချစ်သူဟာလည်း သူ့ကို မျှော်လင့်ရင်း အသက်ကို ပါ ပေးဆပ်သွားခဲ့တယ်ဆိုတာ သိမသွားခဲ့ရပါဘူး။

ဒီအဖြစ်အပျက်ကိုသာ တွင်တွင်ကျယ်ကျယ်ကလေး သင်ဝါဒ ဖြန့်ချိနိုင်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ဝေးကွာနေကြတဲ့ ချစ်သူတွေရဲ့ ရှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းလောက် ပြန် လည် ပေါင်းစည်းသွားကြလိမ့်မယ်လို့ သင် ယုံကြည်ပါရဲ့လား။

အခန်း(၅)

ဘယ်သူကမှ သူမကို မမြင်ရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူမကတော့ အားလုံးကို မြင်နေရသည်။ မြင်ရတာ မှ အရင်မြင်ဖူးနေကြ ၁၈၀ ဒီဂရီလို မြင်ကွင်းကျယ်တော့ မဟုတ်၊ ဓမ္မဇရာ၊ နောက်ရော၊ အထက်အောက်ပါ မြင်ရသည့် ၃၆၀ဒီဂရီ အရေအထား။ ဒီတော့ ကိုယ့်နောက်ကျောကို ဓားနဲ့ အထိုးခံရမှာ ထည်း တွေးကြောက်စရာမလို၊ နောက်ကျောမလုံဘူးဆိုတာမျိုး ထည်း မရှိ။

တိုယ်မို့ခို ခင်တွယ်နေတဲ့ နေရာကလည်း ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင် နိုင်ဆိုင်တိုက်တာ အဆောက်အဦးတွေပေါ်မှာလည်း မဟုတ်၊ သာမန် ထောင်သူ သစ်ရွက်ကလေးတစ်ရွက်ပေါ်မှာ။

ဒီသစ်ရွက်ကလေးပေါ် စစရောက်ခဲ့တုန်းက စိုးရွံ့အားငယ်မှု တွေ နှိမ့်ပေးမယ့် အခုတော့ သူမ အတော်ကလေး နေကတ်ထိုင်

တတ် ရှိနေလေပြီ။ လေတိုးလို သစ်ရွက်ကလေး ယိမ်းထိုးသွား တဲ့အခါ သူမလည်း အလိုက်သင့်ကလေး ယိမ်းထိုးသွားမည်။ မိုးရွာလို သစ်ရွက်ကလေး စိုစွတ်နေတဲ့အခါ သူမလည်း ရေချိုး ပြီးစ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်လို လတ်ဆတ်စိမ်းစိုနေမည်။ ပူပြင်း ခြောက်သွေ့တဲ့ နွေရာသီနဲ့ ကြုံတဲ့အခါ ဥဩတွန်သံ၊ ချိုးကူသံ တွေ နားထောင်ရင်း တောင်လေအလာကို စောင့်မျှော်နေတတ် သည်။ ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်တော့မှ ထွက်ပေါ်လာတတ်တဲ့ ကြယ် ပွင့်ကလေးတွေကို ငေးမောရင်း စိတ်ထဲမှာ ကြည့်နူးနေတဲ့အခါ ကြည့်နူးနေမည်။

မှန်သည်။ သူမဟာ အခုအချိန်မှာတော့ သစ်ပင်တစ်ပင်ရဲ့ သစ်ရွက်တစ်ရွက်မှာ ခိုကပ်နေရတဲ့ အစိမ်းအဝါးတစ်ကောင် ဖြစ် နေလေပြီ။ အဲဒီ သစ်ပင်မှာ သူမ တစ်ယောက်တည်း ရှိနေတာ တော့ မဟုတ်။ သစ်ရွက်တစ်ရွက်စီ တစ်ရွက်စီတိုင်းမှာ ဝိညာဉ် တွေ ခိုကပ်နေကြသည်။

သူမသစ်ရွက်နဲ့ အနီးဆုံး သစ်ရွက်တစ်ရွက်မှာတော့ ဆိတ် တစ်ကောင်ရဲ့ ဝိညာဉ်တစ်ခု ခိုကပ်နေသည်။ အဲဒီဆိတ်ဟာ အမြဲ လိုလို သုန်မှုန်နေတတ်ပြီး ကလဲ့စားချေဖို့ လူ့လောကထဲ ပြန်လည် တိုးဝင်ချင်နေပုံရသည်။

သူမနဲ့ အဲဒီဆိတ်နဲ့ ခင်မင်သွားကြတဲ့အခါ စကားတော်တော် ဟောများ ပြောဖြစ်ကြသည်။

‘မင်းက ချစ်သူအတွက် မင်းရဲ့အသက်ကို အကာအကွယ် အယူလွန်ပြီး သေသွားခဲ့ရတာ၊ ငါကတော့ ယစ်အပူဇော်ခံဖို့အတွက်

ဆိတ်သတ်သမားကစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကို ခံလိုက်ရတာ၊ ဒီ တော့ မင်းလို လေအလာကို ခိုစိမ်းဖို့ ကြယ်ပွင့်ကလေးတွေကို ငေးမောနေဖို့ ဥဩသံတွေကို နားစွင့်ဖို့ ကြည့်နူးနေရတဲ့အချိန်ငါ့မှာ လုံးဝ မရှိဘူး ကောင်မလေး...။ ငါ အသတ်ခံခဲ့ရသလို သူ့ကို ပြန်သတ်ရဖို့ပဲ ငါ့စိတ်တွေက နှိုးကြားနေတတ်တယ်’

‘နေပါဦး... ဒီခေတ်ကြီးမှာ ယစ်ပူဇော်တယ်ဆိုတာ ရှိသေး ခဲ့လား’

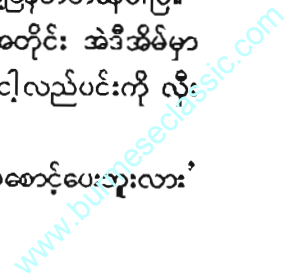
‘သိပ်ရှိတာပေါ့ ‘ကန်သာအေး’ဆိုတဲ့ လူကုန်ထံရပ်ကွက်တစ်ခု ထိ မင်း ကြားဖူးလိမ့်မယ်၊ အဲဒီ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ယစ်ပူဇော်မှုကို ယုံကြည်တဲ့ လူမျိုးခြား သူဌေးတစ်ယောက်က အိမ်တစ်လုံး ခြောက်တယ်၊ တကယ့်ကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် အိမ်တစ်လုံးပဲ၊ အဲဒီ အိမ်ကြီး အပြီးသတ်တဲ့နေ့မှာပဲ ငါဟာ ညတွင်းချင်း အဲဒီ အိမ်တို ကားနဲ့ အပို့ခံလိုက်ရတယ်၊ မနက်မိုးလင်းတော့ ငါ့ကို သတ်မယ့် ဆိတ်သတ်သမားက ရောက်နှင့်နေပြီ။ သေမှာကို ငါ အယ်လောက် ကြောက်နေမယ်ဆိုတာ မင်း ခန့်မှန်းကြည့်စမ်းပါ’

‘အို... ကျွန်မလည်း အတူတူပါပဲ’

‘မသေခင်တုန်းက စိုးရွံ့ခဲ့ရပေမယ့် အခုတော့လည်း သေဆုံး ခဲ့ခြင်းအပေါ် သူမ ရယ်ရယ်မောမော တုန်ပြန်တတ်နေပါပြီ။

‘သူတို့က ငါ့ကို ရိုးရာ အစဉ်အလာအတိုင်း အဲဒီအိမ်မှာ အစောင့်ချထားချင်ပုံရတယ်၊ နောက်တော့ ငါ့လည်ပင်းကို လှီး ချောတာပဲ’

‘အို... အဲဒီလိုဆိုရင် ရှင် အဲဒီအိမ်ကို မစောင့်ပေးဘူးလား’

‘အချိန်တွေအကြာကြီး အဲဒီအိမ်မှာ အစောင့်အဖြစ်နဲ့ နေခဲ့ရတာပေါ့။ ငါ့ကို သတ်ခဲ့တဲ့ ဆိတ်သတ်သမားတောင် သေခဲ့ပြီလေ။ ဝင်္ဂုဏ်တုန်တဲ့တစ်နေ့ရောက်တော့ အဲဒီအိမ်ကနေ ငါ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်လာခဲ့တယ်။ ငါ ဒီသစ်ရွက်ကလေးပေါ်မှာ တထောက်မှတော့ ကြာပြီ တောင်မလေး။ ငါ့ကို သတ်ခဲ့တဲ့ ဆိတ်သတ်သမားတောင် သယ်သွားလို့ သွားရမှန်းမသိဖြစ်ပြီ။ အခု ဆိတ်မကြီးတစ်ထောင်ရဲ့ ဝိုက်ထဲ ဝင်စားနေပြီ။ ငါ ဒီဘုံကနေ လွတ်အောင် ရုန်းရလိမ့်မယ်။ ငါ ဘယ်သွားချင်နေသလဲဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား။ အဲဒီ ဆိတ်မကြီးရှိတဲ့ခြံကို ကွပ်ကဲပေးရတဲ့ ဆိတ်သတ်သမားရဲ့ ဇနီးမယားဗိုက်ထဲကို ငါ သွားချင်တယ်’

‘သံသရာဆိုတာ ရှည်ကြာပါတယ်။ ထပ်ပြီး ရှည်အောင် ဆွဲ မဆန့်ချင်ပါနဲ့တော့လား’

‘အချို့ ဒဿနစကားတွေက ကြားကောင်းရဲ့လောက်ပဲ အသုံးဝင်တာ။ လက်တွေ့ အလုပ်မဖြစ်ဘူး’

သူမ ပခုံးပဲ တွန့်လိုက်မိသည်။ ပခုံးဆိုတာကလည်း စိတ်ကူးထဲကပခုံးဆိုတော့ လေထဲမှာ လှုပ်တုပ်တုပ်ကြီးပေါ့။

နောက်တော့ အဲဒီဆိတ်ရဲ့ ပြင်းပြရည်သန်တဲ့ စိတ်ကြောင့်ပဲ လားမသိ။ သူ မှီခိုတွယ်ကပ်နေတဲ့ သစ်ရွက်ကလေး အဝါရောင်သမ်းလာပြီး တစ်စတစ်စနဲ့ ခြောက်သွေ့လာကာ တစ်ရက်ရောက်တော့ ပြုတ်ခနဲ ကြွေဆင်းသွားပါလေတော့သည်။

မြင်ကွင်းတဆုံးအထိ လွင့်ဝဲတရွတ်တိုက်သွားတဲ့ သစ်ရွက်ခြောက်ကလေးကို ကြည့်ပြီး သူမ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

(အစိမ်းအဝါးဘဝမှာ သက်ပြင်းချတယ်ဆိုတာ မရှိနိုင်ဘူးဆို ရင်တောင် အဲဒီလိုဆန်ဆန် အပြုအမူတစ်ခုကို သူမ လုပ်လိုက်မိသည်)

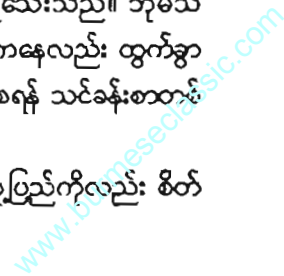
‘မင်းက သူ့အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာလား’
အသံလာရာကို သူမ ပုံကြည့်လိုက်တော့ နှစ်ပေါင်းမြောက်မြားစွာတည်းက ဒီသစ်ပင်ကြီးရဲ့ သစ်ရွက်ကလေးတစ်ရွက်မှာ စောစီးစွာ ခိုကပ်တထောက်နားနေတဲ့ စိနီယာ အစိမ်းအဝါး တစ်ကောင်ဆို ဖြစ်နေလေတော့သည်။

သေမင်းက သူ့ဆီကို ဆိုင်းမဆင့်ပုံမဆင့် ဖိတ်စာ ပေးပို့ခဲ့ပုံကလည်း တမျိုးပင်။ လူကူးမျဉ်းကျားတွေ စတင် အသုံးပြုလာကြတော့ စည်းကမ်းရှိစွာ သူ လမ်းဖြတ်ကူးခဲ့စဉ်၊ နမောန်မဲ့ ကားတောင်သူတစ်ယောက်ကြောင့် ဦးခေါင်းကြွေမှု ဦးနှောက်ထွက်ကာ ထို လူကူးမျဉ်းကျားမှာပင် သေဆုံးခဲ့ရသည်။

အစိုးရက သူ သေဆုံးခဲ့ရပုံကို စည်းကမ်းမဲ့ ယာဉ်မောင်းသူများ သတိပြုသင်ခန်းစာယူနိုင်စေရန် ထို လူကူးမျဉ်းကျားနားတွင် ဝင် ဦးဘယ်သူ၊ အသက်ဘယ်လောက်၊ လူကူးမျဉ်းကျားမှ လမ်းဖြတ်ကူးစဉ် သေဆုံးဆိုပြီး ဆိုင်ဘုတ်တစ်ခု ထောင်ပေးခဲ့သည်။

သူ့များမှာတော့ စည်းကမ်းလည်းရှိခဲ့ရသေးသည်။ ဘုမသိသမီး အကြောင်ကြောင်နှင့် လူလောကထဲကနေလည်း ထွက်ခွာသွားခဲ့ရသေးသည်။ နှောင်လူတို့ သံဝေဂရစေရန် သင်ခန်းစာတစ်ခုပေးအပ်လည်း အပြဋ္ဌာန်းခံရသေးသည်။

ဒါကြောင့် လူကူးမျဉ်းကျားတွေရှိတဲ့ လူပြည်ကိုလည်း စိတ်

မှာ လူကူးဖျဉ်းကျားတွေ မရှိတဲ့ အခြားဘုံတွေကိုလည်း စိတ်မလုံ မမြဲဖြစ်ကာ ဒီသစ်ပင်အိုအိုကြီးရဲ့ သစ်ရွက်တစ်ရွက်မှာပင် အေးရာ အေးကြောင်းနှင့် ပျော်ပျော်ကြီး အစိမ်းအဝါဘဝကို ခံယူပစ်လိုက် သည်။

‘ဒါပေါ့... ကျွန်မ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်’

‘စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့၊ သိပ်မကြာခင် တို့ရဲ့ ပင်စည်တစ်နေရာမှာ ရွက်နုကလေးတစ်ညွန့် ထွက်လာလိမ့်မယ်’

‘အို... ဒါ တကယ်လား’

‘တကယ်ပေါ့’

ကိုရွှေလူကူးဖျဉ်းကျားကြီးရဲ့ စကားကြောင့် သူမ အနည်းငယ် အံ့အားသင့်သွားရသည်။ အကြောင်းမှာ သူမတို့ မှီခိုတွယ်ကပ်နေ ကြသည့် သစ်ပင်အိုအိုကြီးမှာ အခြားသစ်ပင်များလို တစ်နှစ်တခါ ရွက်ဟောင်းကြွေ၊ ရွက်နုဝေလေ့မရှိဘဲ သစ်ရွက်တစ်ရွက်စီတိုင်း ဟာလည်း နှစ်ပေါင်းမြောက်မြားစွာ တာရှည်ခံလေ့ရှိသည်။ အဲ... သစ်ရွက်တစ်ရွက်ဖြုတ်ခနဲ ကြွေဆင်းသွားပြီဆိုတာနဲ့ အဲဒီသစ်ရွက် မှာ ခိုကပ်နေတဲ့ အစိမ်းအဝါတစ်ကောင်ဟာလည်း အခြားဘုံဘဝ ကို ကူးပြောင်းသွားရတတ်ပြီး ရွက်စုတစ်ရွက် ခေခြင်းဟာလည်း အစိမ်းအဝါတစ်ကောင် ရောက်ရှိလာတော့မည့် နိမိတ်ပုံဆိုတာ သူမ သိရှိနေသည့်အတွက် အံ့ဩသွားရလေသည်။

‘ရှင် ဆိုလိုတာက အခု ကျွန်မတို့ရဲ့ ကိုဆိတ်ကြီးဟာ ဆိတ် သတ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်သွားပြီး၊ သူ့ကို သတ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဆိတ် သတ်သမား(အခုဆိတ်ဘဝကို ရောက်နေတဲ့သူ)ကို သတ်ဖြတ်လိုက်

တဲ့အတွက် အဲဒီဆိတ်ဟာ အခု အသစ်ထွက်လာမယ့် သစ်ရွက် တစ်ရွက်မှာ လာခိုကပ်တော့မယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား’

‘ဒါပေါ့... ငါတို့ ဟောဒီ သစ်ပင်ကြီးမှာ ဝင်လာတဲ့သူတွေ၊ ထွက်သွားတဲ့သူတွေရှိကြတဲ့အထဲမှာ အဲဒီဆိတ်နဲ့ ဆိတ်သတ်သမား ရဲ့ တလှည့်ဆီ ဆိတ်ဖြစ်လိုက်၊ ဆိတ်သတ်သမားဖြစ်လိုက်နဲ့ သတ် တြာ၊ ဖြတ်ကြတဲ့ မဆုံးနိုင်တဲ့ ဖြစ်စဉ်ကြီးက အရှည်ကြာဆုံးနဲ့ စိတ်အချဉ်ပေါက်ရယ်မောစရာ အကောင်းဆုံး ကိစ္စတစ်ခုပဲ။

သူမ ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်မိသည်။ ပန်းက တကယ်လည်း မရှိဘူးဆိုတော့ လေထဲမှာ လှုပ်တုပ်တုပ်ကြီးပေါ့။

နောက်တော့ နှစ်အတော်ကြာ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်နေတဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားပြီး ပြုံးမိရသည်။ (အဲဒီ အပြုံးကလည်း တကယ်မရှိဘူးဆိုတော့ လေထဲမှာ စပ်ပြီး ဖြစ်ကြီးပေါ့)

သူမ သတိရသွားမိတဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်ဆိုသူက တခြားသူ မဟုတ်ပါဘူး၊ သေမင်းကိုပါ။

အရင်က တွေ့ရမှာ သိပ်ကြောက်ခဲ့တဲ့ သေမင်းကို အခုတော့ တွေ့ရဖူးပင် တင်နေမိသည်။

ထူဘုံမှာ မရနိုင်တဲ့ လောက အတွေ့အကြုံတွေ၊ တရားကျ နေရာတွေကို အစိမ်းအဝါဘဝမှာ သူမ ကျကျနန ရနေပြီလေ။

ထောကကြီးမှာ မဖြစ်သေးခင်သာ ဖြစ်မှာ တွေးကြောက်နေရ တဲ့ ဖြစ်ပြီးသွားတော့လည်း ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးဆိုတဲ့ ဒေသနာ ကိုပါ။ သေမင်းက သူမကို ပေးဆပ်သွားခဲ့နိုင်သည် ဆိုပါစို့။

အခန်း(၆)

လူ့ဘဝကို ငြီးငွေ့နေကြမယ်ဆိုရင် သင်တို့ကို ဟောဒီ သစ်ပင် အိုအိုကြီးဆီ အရောက်လာခဲ့ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ချင်ပါသည်။

ဟောဒီ သစ်ပင်ကြီးမှာ လူထုချင်းချင်းသာမက လူနဲ့ တိရစ္ဆာန် များလည်း စကားပြောဆို အတွေ့အကြုံ ဖလှယ်ခွင့် ရှိပါ၏။

နောက်ဆုံးပေါ်ကားတွေ၊ ဂလက်စီနတ်တွေ၊ iPhone 5 တွေ ဘာမှ မလိုပါဘူး။ သင်ဟာ ပျော်ပျော်နေတတ်ပြီး နောက်ပြောင် တတ်တဲ့သူဆိုရင် ဒီသစ်ပင်နားကို ရောက်လာတဲ့ ကံနိမ့်နေတဲ့ လူတွေကိုပင် အမျိုးမျိုး ခြောက်လှန့်နိုင်ပါသေးသည်။

ဟောဒီ ပရလောက သစ်ပင်ကြီးမှာ ရွတ်နောက်နောက်နေ တတ်တဲ့ လူပျော်ကြီးတွေလည်း အများကြီး ရှိပါ၏။ အဲဒီထဲကမှ လူနောက်ကြီးတစ်ယောက်အကြောင်းကို ပြောရမယ်ဆိုရင် အဲဒီ လူဟာ ညာလက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်ချထားတတ်ပြီး အောက်ကို

ကြာခဏ ဆွဲချနေတတ်တဲ့သူပေါ့။

သူ့ရဲ့ လုပ်ပုံကိုင်ပုံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူမ စပ်စုကြည့်မိတော့ သူပြောတဲ့စကားတွေဟာလည်း တကယ့်ကို ရယ်စရာပါပဲ။ ဟုတ် တာတွေရော၊ မဟုတ်တာတွေရောပေါ့။

‘ကျွန်မ တစ်ခုလောက် သိချင်လို့’

‘ပြောလေ... ကလေးမရဲ့’

‘ရှင်လက်တစ်ဖက်က ဘာလို့ ဆွဲချနေတာလဲ’

‘ဒါလား... ဪ... အကျင့်ပါနေလို့ပါ... အဟဲ’

အဲဒီလိုပြောပြီး စပ်ပြီးပြီးနဲ့ ရယ်နေလေရဲ့၊ လေထဲက အပြုံး ချစ်လေထဲက မျက်လုံးတွေနဲ့ တွေ့နေရတယ်ဆိုပါတော့။

‘ရှင်က ဘာလို့ အကျင့်ပါနေတာလဲ’

‘ဪ... ကိုယ်ကျွမ်းကျင်ရာ အလုပ်ကိုပေါ့’

‘အလုပ်ဟုတ်လား...၊ ရှင် လူ့ဘဝမှာတုန်းက ဘာအလုပ် လုပ်ခဲ့လဲ’

‘မြို့နယ် လျှပ်စစ်ရုံးက ဝန်ထမ်းဆိုပါတော့’

‘ဪ... ဟော်... EPC ကပေါ့၊ ကျွန်မတို့ ခေတ်တုန်းက အောင်ခေတ်ပဲ၊ ဖွင့်လင်းမြင်သာမှုလည်း မရှိသလို မီးကလည်း

အထူထူ ပျက်တယ်’

‘ငါ့သိပါတယ်၊ အခု ငါ့လက်တွေ အကျင့်ပါနေတာသာ

ကြည့်’

‘ဪ... ဪ... သဘောပေါက်ပြီ ရှင်က ရှင်တားသန်

သူရတဲ့ မြို့နယ်ကို မကြာခဏ မီးပျက်ပေးရတယ်နဲ့ဟူတယ်။

လက်က တစ်ချိန်လုံးကို Mainချနေတော့တာပဲ
 'အထက်က ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း လိုက်နာရတာပဲလေကွာ'
 'ရှင်တို့မှာ မီးဖျက်ရတဲ့ ဆင်ခြေတွေကလည်း အများကြီးပဲ၊
 နွေရာသီရောက်တော့လည်း ရေအားလျှပ်စစ်လျှော့နည်းလို့ တဲ့၊
 မိုးတွင်းရောက်တော့လည်း ကောင်းကင်မှာ လျှပ်စီးလေး မလက်
 လိုက်နဲ့၊ မိုးလေးပွဲပွဲမကျလိုက်နဲ့ ဖျက်လိုက်တာပဲ'
 'အဟဲ... တယ်လာတဲ့ ကလေးမပဲ...'
 'တစ်နေရာရာ မီးလောင်ပြီဟေ့ဆိုလည်း လာထား၊ တစ်ည
 လုံးနဲ့ နောက်တစ်နေ့ မနက်အထိတော့ အသာလေးပဲ၊ နောက်ပြီး
 တော့ သောင်းကျန်းသူ...၊ အားနေရင် ဒီတာဝါတိုင်တွေပဲ မိုင်း
 ထောင်ရမယ်လို့များ သူတို့ ဘဝကို ပြဋ္ဌာန်းထားလေသလားမသိ
 ဘူး၊ မလာရတဲ့ကြား ဖျက်ရပြန်ပြီ၊ အဲဒီမီးပဲ...'
 'ငါ မင်းကို ဟာသတစ်ခု ပြောပြရဦးမယ်'
 'အင်း... ပြော'
 'ငါ သေတော့ ငရဲပြည် အရင်ရောက်တာ'
 'လုပ်ပြီ...'
 'အဟုတ်... ငါရောက်တော့ ငရဲပြည်လည်း ပွတ်ပွတ်ကို
 ညံ့သွားတာပဲ'
 'ဘာဖြစ်လို့လဲ'
 'ဟိုတလောတုန်းက အပူလှိုင်းဖြတ်တဲ့နှစ်မှာ ငါ မီးဖျက်လိုက်
 လို့ လူတွေ အများကြီး သေပြီး ငရဲပြည်ရောက်နှင့်နေကြတဲ့သူ
 တွေ တပုံကြီးလေ၊ မင်းလည်း ကြားမိမှာပါ၊ အထင်ကရ ပုဂ္ဂိုလ်

ကြီးတွေ အတော်များများ နာရေးကြော်ငြာထဲ ပါလာကြတာ၊ အဲဒီ
 နှုတ်စာ ငရဲပြည်မှာ ငရဲအကျခံနေရသူအချင်းချင်း အများနဲ့တစ်
 ထောက် ငါ့ကို ဝိုင်းဗျင်းကြတော့တာပဲ'
 တကယ်ဟုတ်မဟုတ် မသိရပေမယ့် ကိုရွှေအိမ်ပီစီနဲ့ စကား
 ခြောရတာ ထိုသို့ ပျော်ဖို့တော့ အကောင်းသား။
 'အဲဒါ ငရဲမင်းက သူပြည်မှာ ဆူပူသောင်းကျန်းမှုတွေ ဖြစ်မှာ
 ခုလို ငါ့ကို လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်နဲ့ ပြန်ခွင့်ပြုလိုက်တာနဲ့ ငါ
 ထည်း ဒီသစ်ပင်ကို ရောက်လာတာပဲဟေ့'
 'ကောင်းရော...'
 သူတို့ စကားပြောကောင်းနေတုန်းမှာပဲ သစ်ပင်ကြီးအောက်
 ထဲ ခုတ်ခွဲတဲ့ ရောက်လာလေတော့သည်။ အကောင်းလာခြင်း
 တော့ မဟုတ်၊ လူပြတ်ချောင်ချသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူဖို့။ အဲဒီ
 နှုတ်စာ သူကောင်းမလေးကို ဒီသစ်ပင်အောက် ခေါ်လာခဲ့ခြင်း
 ဖြစ်ပေမယ့် သူမတို့ တစ်သိုက်ကတော့ အဲဒီစုံတွဲကို အပေါ်ကနေ
 ကြည့်ပြီး ခြင်နေရလေသည်။
 'အင်း... အဲဒီမှာ စတွေတော့တာပါပဲ။
 ထိုင်းပြီး ရည်းစားတို့ သဘာဝ အရည်မရ၊ အဖတ်မရ စကား
 တွေ ပြောပြောနေစဉ်ပင်...
 'အမလေး... ကိုကို သဲကျောကို ဘာနဲ့ တို့လိုက်တာလဲ'
 'အင်း... ဘာနဲ့မှ မတို့ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်'
 'ထက်အေးကြီးနဲ့ အရိုက်ခံလိုက်ရသလိုပဲ၊ ကျောထဲ စိမ့်ဝက်
 သွေးသယ်'

‘ဟမ်...’

ငနဲ ဗျတ်နှာ ပျက်သွားရချေပြီ၊ မပျက်ခံနိုင်ရိုးလား၊ ဒီသစ်
ထင် အနီးတိုက်ဟာ မြေကြမ်းမှန်း သိသိကြီးနဲ့ ချောင်ကျတာကို
သဘောကျပြီး ကောင်မလေးကို ခေါ်လာခဲ့မိတာလေ။

‘အဲ...’

‘ဘာ... ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ’

‘ခါး... ခါးကို လာတို့တယ်၊ ကိုကိုနော် ဟွန်း’

ကိုယ်က ဘာမှ မလုပ်ရသေး၊ ဘယ်ကောင် ကြားချောင်က
ဝင်သောင်းကျန်းနေမှန်းမသိ။ လူဆိုလျှင် ကြားကောင်းချေသေး
သည်။ အခုဟာကြီးက... ဟင်း...

ငနဲ ကြက်သီးထသွားရသည်။

‘ကိုကို...’

‘အဲ... ကိုကို ဘာမှ မလုပ်ရချေပါဘူးဗျာ’

‘ဘာ မလုပ်ရမှာလဲ... လူဆိုး... ဟွန်း’

‘ဟာ...’

မိန်းကလေးက ရင်ညွန့်တိုက်က အင်္ကျီကို အပေါ်ပင့်တင်
ရင်း စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ မဖြစ်။ ကြာလာလျှင် အခြေအနေတွေ
ပိုဆိုးကုန်တော့မည်။ အဖြစ်မှန်ကို အသိပေးကာ ထလစ်လာခဲ့နိုင်
လျှင် ပို၍ ကောင်းချေတော့မည်။

‘သဲ... ကိုကိုတို့ ဒီနေရာကနေ သွားစို့’

‘အဲဒီလူကြီးဟာလေ လူကို ကြက်ကလေး၊ ငှက်ကလေးလို
ကစားတုန်းက ကစားပြီး ဘာကြီးမှန်းကို မသိဘူး’

‘အင်းပါ... သွားရအောင်ပါ သဲရယ်’

‘နေဦးလေကွာ...၊ ဒီနေရာလေးက နားအေးပါးအေးရှိတယ်၊
ဆိုရအောင်ပါနော် ကိုကို’

‘မဟုတ်ဘူး၊ ပြန်မှ ဖြစ်တော့မှာ...’

‘ဟာ... ကိုကို ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

‘ဘာမှ မဖြစ်ဘူးဟေ... စောစောက သဲကို ဟိုတို့ ဒီကလီ
လုပ်နေတာလဲ ကိုကိုမဟုတ်ဘူး၊ ဒီသစ်ပင်နားတိုက်က နယ်မြေ
ကြမ်းတယ်၊ ကိုကိုလည်း သဲနဲ့ လွတ်လွတ်စပ်စပ်နေရမလား
ဆိုပြီး ခေါ်လာတာ၊ ကိုကိုတို့ သဲရဲ့ အခြောက်ခံနေရတာ သိပြီ
...’

‘ဟမ်... အမလေး...၊ ဒါ... ဒါဆို ပြေးကြရအောင်’

‘အင်း... အင်း... သဲ’

ထဲချင်တဲ့ စုံတွဲ တချိုးထဲ ထပြေးကြတာ တန်းလို့။

သစ်ပင်ပေါ်ကနေ လက်စွမ်းပြထည့်လိုက်ကြတဲ့ ညောင်ပင်
ထဲထဲ ထလေလေကြီးများကတော့ သဘောကျမဆုံးတော့ချေ။

ဝယ်ယူသွားသည်ဆိုတဲ့ သတင်းနဲ့အတူ ရက်အနည်းငယ်အကြာမှာ
ဝင် ထို ခြံဝန်းထဲသို့ နောက်ဆုံးပေါ်ကားလှလှကလေးတစ်စီး
သစ်ပင်အိုကြီးရှေ့က ဖြတ်မောင်းပြီး ဝင်သွားကြသည်။

တိုက်ဖြူဖြူကြီးရဲ့ ဆင်ဝင်အောက်ကို ကားရပ်လိုက်သည်နှင့်
အောက်အရပ် သမီးငယ်လေး ကားပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး စီးပွားရေး
အတော်အတန် ပြေလည်ဟန်ရှိသည့် ပညာတတ် လူရည်သန်
ချစ်ဆောင်နဲ့နှစ်ဦး ကားပေါ်မှ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆင်းလာသည်ကို
သစ်ပင်ကလေးတစ်ရွက်မှာ ခိုကပ်တစ်ထောက်နားနေတဲ့ သူမ
မြင် တွေ့သွားချိန်မှာတော့...။

အခန်း(၇)

အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ နာမည်ဆိုးနဲ့ ကျော်ကြားလှတဲ့ ဒီ
သစ်ပင်အိုကြီးနားကို လူတွေ ဖြတ်သွားဖြတ်လာပင် မလုပ်ဝံ့ကြ
တော့တဲ့အပြင်၊ ဒီအပင်ကြီးနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရှိတဲ့ နှစ်ထပ်တိုက်
ဖြူဖြူကြီးပင် ‘ရောင်းမည်’ ကြော်ငြာကပ်ထားပြီး ဝယ်မယ့်သူ
တစ်စုံတစ်ယောက်မှ ပေါ်မလာတော့ချေ။

ဒီသစ်ပင်အိုအိုကြီးနှင့် ဒီတိုက်ဖြူဖြူကြီး...။

မြင်ကွင်းတစ်ခုထဲမှာ ဒီနှစ်ခုပေါင်းပြီး မြင်နေရတာကိုက
ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်စရာကောင်းနေလေတော့သည်။ နှစ်အတော်
ကြာ ခြံတခါးသောခတ်ထားရသဖြင့် ခြံဝန်းကြီးမှာလည်း ချုံနွယ်
ပိတ်ပေါင်းများနှင့် ရှုပ်ပွနေလေသည်။

အဲ... တစ်ရက်မှာတော့ ထိုတိုက်ကြီးကို မိသားစုတစ်စုက

ဆိုင်မဆင့်ပုံမဆင့်ပိတ်စာ

တစ်ယောက်လည်း ကိုနဲဘေးမှာ ရှိနေခဲ့ပြီဆိုတဲ့ အရှိတရားကို ကျွန်မ လက်ခံနိုင်ရလိမ့်မယ်။

ဟုတ်တယ်၊ လောကကြီးမှာ အချို့ထက် အခါတွေ ပိုများ ပါတယ်။

‘ကောင်မလေး... ဘာဖြစ်လို့ ငြိမ်သွားတာလဲ’

ညောင်ပင်တစ္ဆေဝေလေလေကြီးများ ဖြစ်ကြတဲ့ လူကူးမျဉ်း ထူးတို့၊ အိပ်စိတို့ ကိုဆိတ်(အရင်က ဆိတ်သတ်သမား)တို့က တိုက်ဖြူဖြူကြီးပေါ် အသစ်ရောက်လာတဲ့ မိသားစုလေးဆီ မျှော် ထေးရင်း ငြိမ်ကျသွားတဲ့ သူမကို မေးကြသည်။

‘ကျွန်မ ဘာကြောင့် သေခဲ့တယ်ဆိုတာ ရှင်တို့ သိကြတယ် ဟုတ်လား’

‘သိတာပေါ့၊ ဒီသစ်ပင်ကြီးမှာက သင်္ကေတ ကိုယ်စီနဲ့လေ၊ ဥပမာ ကိုဆိတ်ဆိုရင် ဝဋ်ကြေးတို့ရဲ့ သင်္ကေတ၊ ငါဆိုရင် ယာဉ် အန္တရာယ်တို့ရဲ့ သင်္ကေတ၊ ကိုအိပ်စိဆိုရင်လည်း လျှပ်စစ်တို့ရဲ့ သင်္ကေတ၊ အင်း... မင်းဆိုလည်း အချစ်ရဲ့ သင်္ကေတပဲ ဟုတ် ခဲ့လား၊ ဒါကြောင့် မင်းကို တို့တတွေက ဂျူးလီယက်လို့တောင် ခေါ်ညွှန်းပေးထားကြတာ၊ ချစ်သူအတွက် အသက်ကို ပေးဆပ် ရင်း ဒီသစ်ပင်ပေါ် ရောက်လာခဲ့တာပဲ’

လူကူးမျဉ်းကျားစကားကြောင့် သူမ ကြေကွဲစွာ ပြုံးလိုက်ရင်း ‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အခု ကျွန်မရဲ့ ရီမီယိုကို အဲဒီ တိုက်ဖြူဖြူ ကြီးနဲ့ အသစ်ပြောင်းလာတဲ့ အိမ်ရှင်အဖြစ်နဲ့ တွေ့လိုက်ရလို့ပါ’ ‘ဟာ...’

အခန်း(၈)

ကျွန်မ သိပ်ချစ်ခဲ့ရတဲ့ ကို...။

ပြန်လည် ဆုံဆည်းခွင့်ကို မျှော်လင့်ရင်း အသက်ကိုပါ ပေး ဆပ်ခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မဆီကို ကိုမရောက်လာတော့ပေမယ့် ကျွန်မရှေ့ ကိုတော့ အခု ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။

ဘယ်လောက်များတောင် အံ့ဩတုန်လှုပ်ဖို့ ကောင်းလှတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုပါလဲ။ ကျွန်မသာ လူသားတစ်ဦးဖြစ်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် အသက်ရှုတောင် ရပ်သွားနိုင်လောက်တယ်။

ဒီသစ်ပင်ကြီးမှာ အစိမ်းအဝါးဘဝနဲ့ ကျွန်မက နေတယ်၊ အဲဒီ တိုက်ဖြူဖြူကြီးမှာတော့ အိမ်ထောင်ဦးစီးတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ကိုနဲ သူ မိသားစုကလေး အခု နေနေကြပြီ။

ဪ... ကိုတောင် အိမ်ထောင်ကျသွားခဲ့ပြီပဲ။ ချစ်စရာ ကောင်းတဲ့ သမီးကလေးတစ်ယောက်တောင် ကိုမှာ ရှိနေပြီ။ အို... ဒီလို ကောက်ချက်လွယ်လွယ်ပေးလိုက်ရင် သူ့ရဲ့ ဇနီးမယားကို ချန်လှပ်ထားခဲ့သလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ဇနီးမယား

‘အဲ...’

‘ဖြစ်ရလေ ကောင်မလေးရယ်...’

‘သူ အိမ်ထောင်ကျသွားပြီပဲ၊ ကျွန်မ စောင့်ရကုန်၊ နပ်တယ်လို့
ခေါ်မလားဟင်၊ ကျွန်မဆီ ရောက်မလားဘူးဆိုပေမယ့်... ကျွန်မ
မားတော့ သူ့ရောက်လာခဲ့ပြီ’

ညောင်ပင်တစ္ဆေဝေလေလေကြီးများ သူ့မစကားကြောင့် စိတ်
မကောင်းဖြစ်ပြီး ငြိမ်ကျသွားသည်။

သစ်ရွက်ကလေးပေါ်ကနေ လျှောက်နဲ့ သူ့မ ဆင်းလာခဲ့တော့
၏။

အခန်း(၉)

ဖြစ်လေဖြစ်ထရိုတဲ့ အိမ်ထောင်သည်တို့ရဲ့ သဘာဝအတိုင်း

အိမ်ထောင်

သူ့အများအပြင်မှာတော့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ သမီးကလေး
တစ်ယောက်နဲ့ အတော်အတန်ပြေလည်တဲ့ စီးပွားရေးကို ပိုင်ဆိုင်
ထားတဲ့ လူအားကျစရာ မိသားစုကလေးတစ်ခု။

တထာယုံတကယ်မှာကတော့ ဘာ ခဲစားမှ၊ ဘာပတ်သက်မှုမှ
မရှိတော့တဲ့ သူ့စိမ်းတရံစာနှစ်ယောက် တစ်အိမ်ထဲမှာ အတူနေနေ
ကြရသည်။

ထစ်ချိန်တစ်ခါတုန်းက ကောင်းမွန်တဲ့ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးတွေ
နဲ့ အကြံပြုပြီး စိတ်ထက်ထက် လူတစ်ယောက်။ ကိုယ်နဲ့ ခေးလှ
ချစ်ချင်း လုံးဝ မတူညီတဲ့ တစ်ခါတစ်ရံ ဂဏ္ဍိဂျောင်ကျတတ်ပြီး

တစ်ခါတစ်ရံလည်း နွဲ့ဆိုးဆိုးတတ်သော (ကိုယ့်အပေါ်တော့ လေးစားမှု အပြည့်ရှိပုံရတဲ့) မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်အချဉ်ပေါက်ပြီး တိကနဲ ဖြတ်ခဲ့မိတဲ့အပေါ်...။

အခုအချိန် လေးဆယ်ကျော် အိမ်ထောင်သည်လင်မယားတို့ရဲ့ လေ့ထုံးစံအတိုင်း တိုးတိုးတိတ်တိတ် ခံစားမှုမဲ့ စစ်အေးတိုက်ပွဲတွေ ဆင်နွှဲဖြတ်သန်းနေရတိုင်း ပြုံးမိတဲ့အခါ ပြုံးမိ၊ လွမ်းမောတဲ့အခါ လွမ်းမောပြီး မချင့်မရဲ ဖြစ်မိတဲ့အခါလည်း ဖြစ်နေမိသည်။

မတွေးဖူးတဲ့ အတွေးအခေါ်တွေကို တွေးကြည့်ချင်လျှင် အိမ်ထောင်ပြုကြပါလို့ လူတွေကို သူ ပြောလိုလှသည်။

ချစ်သူထားခြင်း၊ အိမ်ထောင်ပြုခြင်းဆိုသည်မှာ လမ်းဆေးက အလေ့ကျပေါက်တဲ့ ခပ်ပေါပေါပန်းပွင့်လေးတွေ လေနှင့်ရာ လွင့်ချင်သလို လွင့်ပြီး မျိုးကူးအပင်ပေါက်ကြသလို၊ ကိုယ်တို့ ဘဝတွေသည်လည်း ကံကြမ္မာလေနှင့်ရာအရပ်ကို လွင့်ကြရတဲ့ ခပ်ပေါပေါပန်းပွင့်ကလေးတွေလိုပါပဲလားလို့ တွေးမိတဲ့အခါတိုင်း ဘယ်ဘက်ရင်အုံတစ်ခုလုံး နာကျင်ရပါသည်။

တကယ်တော့ သူသည် ကိုယ်စောင့်နတ် စစ်ဆေးသည့် 'အတိတ်ဟာ အဝေးကြီးမှာလား၊ အနီးလေးမှာလား' ဆိုသည့် မေးခွန်းကိုပင် မဖြေဆိုနိုင်သဖြင့် စာမေးပွဲအကြိမ်ကြိမ် ကျန်းမာရသူ တစ်ဦးလည်း ဖြစ်၏။

အခုတော့ မလွဲရှောင်သာလွန်းတဲ့ ရုံးလုပ်ငန်းကိစ္စရပ်တွေမှ အပ မည်သည့် စာချုပ်ကိုမှ လက်မှတ်မရေးထိုးဖြစ်တော့သည်မှာ

ကြာခဲ့လေပြီ။

လက်မှတ်အစား နှလုံးသား၊ နားလည်မှုနှင့်သာ စာချုပ်ချုပ်ဆို အလုပ်လုပ်တတ်တော့သည်။

ကတိစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ရေးထိုးပြီးသည်နှင့် သူ့စိမ်းပြင်ပြင်တွေလို ဖြစ်သွားတတ်ကြောင်း လက်ထပ်စာချုပ်က သူ့ကို ဆုံးမညွှန်သင်သွားခဲ့သည်ကို အိမ်ထောင်ရှင်တော်တော်များများ ကိုယ်ချင်းစတိုင်ကြပေလိမ့်မည်။

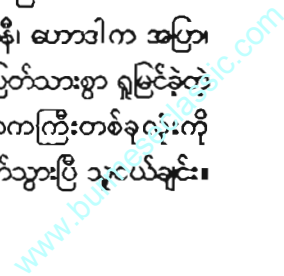
ဇနီးမယားဖြစ်သူ 'ကေ' မှာ ညံ့ဖျင်းလွန်းသည့် အတန်းအစားမှာ မပါဝင်သော်ငြား ယှဉ်ပြိုင်လို့မူ၊ ဩဇာပေးလို့မူနဲ့ ဦးဆောင်လိုစိတ်ကြောင့် အိမ်ထောင်ဦးအစမှာပင် သူနဲ့ တစ်အိမ်ထဲနေပြီး ဝိတ်တွေ တစ်တစ်နှင့် ဝေးကွာခဲ့ကြရသည်။

'ငါ ကေနဲ့ အတူ မအိပ်ဖြစ်တော့တာ လေးနှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ' အခင်မင်ရဆုံးသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို သူ အရက်မှသာသည့်နေ့တုန်းက အဲလို ပြောခဲ့တော့ ဟိုက ယုံကြည်ဖို့ ချစ်သူသာ လက်ကာပြုကာ ရယ်မောပါလေတော့သည်။

'မင်းစိတ်တွေ လေတိုက်နှုန်း မြန်လာတဲ့အခါ ဘယ်လို တံခါးပေါက်ကနေ ထွက်ပေါက်ပေးလိုက်သလဲ'

'ဒီမေးခွန်းကိုတော့ သူ ပခုတုန့် ပြလိုက်ပြီး...

'တစ်ချိန်တုန်းက ငါဟာ ဟောဒါက အနီ၊ ဟောဒါက အပြာ၊ ဟောဒါက အဝါလို့ တစ်ခုချင်းဆီကို တိကျပြတ်သားစွာ ရှုမြင်ခဲ့တဲ့ သူငယ်တစ်ယောက်ပေါ့။ အခုတော့ လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို အရောင်ပြေး' လို့ ရောရောနှောနှော မြင်တက်သွားပြီ သူငယ်ချင်း။

အရင်လို တကန့်စီ၊ တစ်ခုစီ ခွဲခြား ရှုမြင်ဖို့ သတ္တိနဲ့ ဖြူစင်မှုတွေ ငါ့မှာ သိပ်မရှိတော့ဘူး၊ အရာရာဟာ အနီမှာ အပြာဖောက်၊ အပြာမှာ အဝါရော၊ အဝါမှာ အစိမ်းရောင်စပ်၊ အစိမ်းမှာ အညို ရောင်ရောနေတဲ့ အရောင်ပြေး ကာလာတစ်ခုထက် မပိုတော့ပါဘူး ကွာ။

သူက အခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်မောနေပြီး သူငယ်ချင်းကတော့ ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါနေလေတော့သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ကိုယ်သူ မုန်းတီးနေတတ်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ သူ လုပ်ရပ်တွေအပေါ် သူ ပီတိဖြစ်မိကာ...

ဘုရားရင်ပြင်မှာ တစ်ယောက်တည်းလာထိုင်ပြီး ဖိအားတွေ လျော့ချတဲ့အခါ လျော့ချ၊ သမီးလေးဆီက ချစ်စရာကောင်းတဲ့ စကားအထူးအဆန်းလေးတွေ ကြားရတဲ့အခါ ကြည်နူးတဲ့အခါ ကြည်နူးရင်း၊ တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပွင့်မှ ပွင့်သည့် တံခါးပေါက်တွေ ကတဆင့် ဖဲမွေယာရွှေကောထက်က ခပ်ငယ်ငယ် မိန်းမလှ လေးတစ်ယောက်တလေနဲ့ အချိန်ပိုင်း အထိအတွေ့တွေအပေါ် ကြမ်းတမ်းခက်မာလာတတ်တဲ့ ရင်ခုန်သံတွေကို အစာကျွေးတဲ့ အခါ ကျွေးနေတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့တော့သည်။

အခုတော့ သူတစ်ယောက်တည်းသာ သိသည့် သူ့အကြောင်း ကို တစ်စုံတစ်ယောက်ကပါ သိရှိနေလေပြီ။

အခန်း (၁၀)

‘မောင်... bed tuh မှာ ရေတွေ ပြည့်နေတာ မပိတ်ခဲ့ဖူး၊

‘ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်လာကတည်းက ပိတ်ခဲ့တာပဲ’

‘ဒါဆို သမီး လက်ဆော့ပြီနဲ့ တူတယ်၊ စောစောတုန်းက လျော့လျော့လေးတွေ လုပ်နေတာ တွေတယ်၊ သူ ဆော့တာ မိမိတို့လိုပဲ၊ ရေတွေ ဖွင့်ပြီး မှုတ်ထားခဲ့တာတွေတော့ ဂေ မကြိုက်

‘မီးမီး လုပ်ပါဘူး’

‘ဒါဖြင့် ဘယ်သူလုပ်တာတဲ့’

‘မောင်လည်း မသိဘူး’

‘မီး မသိဘူးနော်’

‘အင်းပါ... အဲဒီတော့ တရားခံက ငါပေါ့ ဟုတ်ပြီလား၊ အဲဒီ တိုက်ဖြူဖြူကြီးမှာ အဲဒီလို လက်သည်မပေါ်တဲ့ ကိစ္စရပ်

တွေ ဖြစ်ကြတိုင်း သူမကတော့ လေထဲမှာ ပြုံးရင်း သဘောကျနေ တတ်သည်။

လေထဲမှာ ကိုနဲ့ နီးနီးကပ်ကပ်ကလေးရှိနေရတဲ့အပေါ် သူမ ပျော်ရွှင်နေပြီး တစ်ခါတရံလည်း စိတ်အချဉ်ပေါက်ကာ သူတို့ မိသားစုကလေး တိုင်ပတ်သွားစေရန် ထိုသို့ သူမနောက်ပြောင်တတ် လေသည်။ သူမ၏ နောက်ပြောင်မှုသည် ကေနှင့် သမီးကလေးကို မုန်းတီးလိုစိတ်တော့ လုံးဝ မဟုတ်ပါ။

သူမမှာ ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်းတွေ သိပ်မရှိတော့တာ ကြာပြီ။ သူမထိုသို့ ပြောင်းလဲလာသလိုပင် ကိုသည်လည်း ရုပ်ပိုင်း၊ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာတွေ အများကြီး ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ။

အိမ်ဖော်စီစဉ်ပေးတဲ့ မနက်စာကို စားပြီး၊ wifi စနစ်သုံး ဖုန်း ဖွင့်ကာ အင်တာနက် ကြည့်ရှုမည်။

ကေ ဒီနေ့ ဘာအရောင်လေး ဝတ်တယ်၊ ဘယ်လို နှုတ်ခမ်း နီးဆိုးတယ်ဆိုတာထက် ဆီးရီးယားကို ကျောထောက်နောက်ခံပေး ထားတဲ့ ရှုရှားရဲ့ သဘောထား၊ ဟူဂိုဂျားဗတ်မရှိတော့တဲ့ နောက် ပိုင်း ဗင်နီဇွဲလားဟာ လက်ဝဲဘက်ကနေ လက်ယာဘက် တိမ်း စောင်းသွားလေမလား၊ အီဂျစ်ရဲ့ ဆိုးရွားလှတဲ့ ဘောလုံးပွဲ လူသေ မှုရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ ဂယက်စတာတွေကိုသာ သူ စိတ်ဝင်စားနေ တော့သည်။

ကိုးနာရီထိုးပြီဆိုတာနဲ့ ရုံးသွားမည်။ အားလပ်ရက်တွေမှာ ဂေါ့(ဖ်)ရိုက်ချင်ရိုက်၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း မိသားစု အပြင်မှာ ဝတ်စုံရဲ့ ထွက်စားကြမည်။

ရုံးကိစ္စနှင့် အင်တာနက်အသုံးပြုရင်းကနေ ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ကောင် မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ငြိစွန်းနေပြီး တစ်ခါတစ်ရံ ထိုတိုက်ခန်းသို့ တိုသွားသည့်အခါ သူမသည်လည်း ကိုနဲ့ လိုက်သွားတတ်သည်။

ကိုကို အရာရာတိုင်းအတွက် သူမ နားလည်နေသည်။ ဓာတ်ဆီကုန်သွားသဖြင့် ဆီဆိုင်ကို ဝင်ပြီး ကားကို ဆီဖြည့် သလို ကိုရဲ့ မသိစိတ်တစ်နေရာမှာလည်း အချစ်ကို ရင်ခုန်သံတွေ သိပ်မသုံးတော့ဘဲ ဖြည့်တင်းနေပုံရသည်။

ဪ... ဒါဟာ လေးဆယ်ကျော် လူသားတစ်ယောက်ရဲ့ ဗိုလ်ပဲ။

တစ်ခါတရံ အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားတဲ့ စင်ဒရဲလားပုံပြင်စာအုပ် ထားပေးပြီး သမီးဖြစ်သူကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြနေစဉ်၊ ထမ်းဖုန်းကို ဖွင့်ပြီး အဲဒီကောင်မလေးဆီက email တစ်စောင်တ လေးများ ဝင်နေမလား ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် စစ်နေတဲ့အခါ သူမ ထာကယ်ကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် သဘောကျပြီး ပြုံးနေမိသည်။

အဲဒီ တိုက်ဖြူဖြူကြီးမှာ ဘယ်သူမှ မသိဘဲ သူမတစ်ယောက် ထည်းသာ သိနေသည့် အခြားကိစ္စများလည်း ရှိပါသေးသည်။

ကေသည်လည်း ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်ကပင် ချစ်သူဟောင်းနှင့် အဆက် အသွယ်ပြန်ရကာ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ချိန်းဆိုမှုများ ရှိနေလေသည်။

ဒီမိသားစုကလေးကို လင်ရော မယားကပါ အက်ကွဲသံ ထွက်အောင် ကျားကန်ထိန်းမတ်နေကြသလို သူမကလည်း တစ်ခါတရံ ဝင်ကူညီပေးခဲ့ရတာတွေလည်း ရှိပြန်သေးသည်။

ကေသည် သူမ ချစ်သူဟောင်းကို အတော်ကလေး ဖြတ်နိုး

တန်ဖိုးထားပုံရသည်။ တစ်ရက်က နာမည်ကြီး ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ ချစ်သူဟောင်းနဲ့ နေ့လယ်စာစားပြီး ဘောလီ (bill) ကို လွင့်မပစ်ဘဲ သူမပိုက်ဆံအိတ် အတွင်းဘက်တစ်နေရာမှာ အမှတ်တရ သိမ်းဆည်းထားခဲ့သည်။

အိမ်မှာ မျောက်မလေးတစ်ကောင်ရှိတာကို ကေ မေ့လျော့သွား သည် ထင်ပါသည်။ သမီးဖြစ်သူက ထို bill ကို စပ်စပ်ဆော့ဆော့ တွေ့သွားပြီး စက္ကူလေယာဉ်ပျံကလေးလုပ်ကာ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းမှာ လွှတ်ရင်း လွှတ်ရင်းနှင့် ပြဿနာတွေ တင်ဆောင်လာတဲ့ လေယာဉ် ပျံကလေးမှာ ကို စာကြည့်စားပွဲပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။

ကိုက သမီးဖြစ်သူ ချီးထားတဲ့ စက္ကူလေယာဉ်ပျံကလေးကို သဘောကျစွာ ဖြန့်ကြည့်မည်ပြုစဉ်မှာပဲ...
'ချလွမ်း...'

အလှတိုးထားတဲ့ ပန်းအိုးကလေးတစ်လုံးကို သူမ ဝင်တိုက် ပစ်ခဲ့ရသည်။

နောက်တော့ ကိုလည်း အဲဒီစက္ကူလေယာဉ်ကလေးကို မေ့မေ့ ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားသဖြင့် ခြံဝန်းကြီးရဲ့ အပြင်ဘက်အထိ သူမ ဆွဲထုတ်ခဲ့ရသည်။

တစ်ရက်ကတော့ ကိုဟာ သူ့ရဲ့ tablet ထဲကနေ လုံလုံခြုံခြုံ သိမ်းထားတဲ့ ဓာတ်ပုံ folder တစ်ခုကို ဖွင့်ကြည့်နေသည့်အခါ သူမ သိပ်ကို အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားရလေတော့သည်။

ဟုတ်တယ်။ သူမရဲ့ ဓာတ်ပုံကလေးတွေ...။
ထိတွေ့ မျက်နှာပြင်ပေါ်က သူမရဲ့ နှုတ်ခမ်းတိုက်ကို သူ

လက်ချောင်းကလေးတွေနဲ့ ပွတ်သပ်ပြီး ဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့ စိုက် ကြည့်နေတဲ့ ကိုကို ကြည့်ရင်း သူမ ငိုချင်လာရသည်။

ကို ကျွန်မကို မမေ့သေးဘူးပေါ့။ ချစ်နေတုန်းပေါ့...။
? လောကကြီးဟာ ကျွန်မ ထင်ထားတာထက် ပိုရှုပ်ထွေးနေပါ လား။

နောက်တော့ သူမဆီကို သူ နောက်ဆုံး ပေးပို့ခဲ့တဲ့ အိမ်မေးလ် ထို အလွမ်းပြေ ဖတ်ရှုနေချိန်မှာပဲ သူမတစ်ကိုယ်လုံး လွင့်စဉ် ဆဲါက်ကွဲသွားမတတ် ထပ်မံ တုန်လှုပ်သွားရပြန်ပါသည်။

အို...။
ဒီစာ... ဒီစာကို သူမ ဘာကြောင့် မဖတ်မိရပါလိမ့်။
ကြည့်စမ်း... သူမ မျှော်လင့်ထားသလို ကိုဟာ သူမဆီကို ပြန်လည် ဆက်သွယ်ထားတဲ့ စာပဲ...။

အတုန်တုန်အရီရီနဲ့ ပေးပို့တဲ့နေ့ရက်ကို သူမ ဖတ်ကြည့်လိုက် သည်။

အို... ကိုရယ်။ ကျွန်မ ကားကလေး ချောက်ထဲ ပြုတ်ကျသွား တဲ့အချိန်ရောက်တော့မှ ကို ဒီစာကို ပို့လိုက်တာကိုး။ တိုက်ဆိုင် ချိတ်တာ။

ကို နံဆားမှာ ကိုလိုပင် သူမ ကြေကွဲနေစဉ် ခေါ်သံတစ်ခုက သူမ နံဆားမှ ထွက်လာသည်။

'ကောင်မလေး...'
'ဟင်...'
ကို လူကူးမျဉ်းကျားနဲ့ ကို အိမ်စီတို့နှစ်ယောက် ရေးကြီးသုတ်

ပျာနဲ့ ဒီနေရာအထိ ရောက်လာကြသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မနောက် လိုက်လာကြတာလဲ’

‘မင်း... ဘာမှ မသိသေးဘူးလား’

‘ဟင်... အို... ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မရဲ့ သစ်ရွက်ကလေးဆီ ကျွန်မ မရောက်တာကြာပြီ၊ ဒီတော့ ဘာမှ မသိဘူး’

‘အေး... တို့လည်း ထင်လို့ လိုက်လာခဲ့ကြတာ၊ မင်း အစိမ်း အဝါဘဝက ကျွတ်တော့မယ် ကောင်မလေး’

‘ဘာရယ်...’

‘ဟုတ်တယ်၊ မင်း သစ်ရွက်ကလေး တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ခြောက် ပြီး ဝါနေပြီ၊ ဒီနေ့ တို့ဘက်မှာ လေတွေ သိပ်ကြမ်းနေတယ်၊ မင်း မကြာခင် ကြွေလွင့်တော့မယ်၊ ပြင်ဆင်စရာရှိတာတွေ ပြင် ဆင်ရအောင် တို့လိုက်လာခဲ့တာ...’

‘အို...’

အခန်း(၁၁)

လေသာဆောင်ကို သူ ထွက်လာချိန်မှာတော့ ကောင်းကင် တစ်ခုလုံး အုံ့ပျဉ်းမှိုင်းလျက်ရှိချေသည်။

တစ်ချက် တစ်ချက် ဆောင့်တိုက်သွားတဲ့ မိုးငွေ့မကင်းတဲ့ လေရူးတွေထဲ သူ စိတ်တွေ မျောလွင့်ရင်း ရန်လိုဆာလောင်နေ ကြတဲ့ ကိုဦးကန်းတွေလို ကောင်းကင်ပေါ်တက်ပြီး ကိုယ်ဖြစ်ချင်ရာ တွေကို အရိုင်းအခိုင်းတစ်ကောင်လို ဆော်ဟစ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။

ဟော... ဟိုမှာ...။

ဖန်းတံခါးဂိတ်နားမှာ သူ့စာကြည့်စားပွဲပေါ် ရောက်လာခဲ့ဖူး ပြီး သူ ဖြန့်မကြည့်လိုက်ရတဲ့ သမီးကလေး ချီးထားတဲ့ စက္ကူ ဆာထာဉ်ပုံကလေး။

လေတစ်ချက်ဆောင့်တိုက်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ လောလော ထိထိလတ် ကြွေလွင့်လာဟန်တူတဲ့ ဝါကြန့်ကြန့် သစ်ရွက်ပြောက် တွေ သူ မြင်ကွင်းရှေ့ ရောက်လာသည်။

၄၈

ညေး

စက္ကူလေယာဉ်ပျံကလေးနဲ့ သစ်ရွက်ခြောက်ကလေးကတော့
နောက်တစ်ခေါက်လေအတိုက်မှာ အဝေးကို ပျံသန်းကြဖို့
တာရာနေကြပုံရသည်။

မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းမှာ ကိုယ့်ရဲ့ အရှေ့အဟောင်းကို ကျွမ်းကျွမ်း
ကျင်ကျင်လဲပြီး ကိုယ်လိုရာအရပ်ကို လျှောတိုက်ထွက်ခွာသွားနိုင်
တဲ့ အပေါစား မြွေတစ်ကောင်လောက်မှ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မပိုင်
နိုင်မယ့်အတူတူ ဟောဟို စက္ကူလေယာဉ်ပျံကလေးနဲ့ သစ်ရွက်
ခြောက်ကလေးလိုပဲ လေအလာကိုမျှော်ရင်း အဝေးသို့သာ သူ
လွင့်ထွက်ချင်နေမိတော့သည်။

ညေး